

NATHAN HILL

DE NIX

Vertaald door Dennis Keesmaat

2016 DE BEZIGE BIJ AMSTERDAM | ANTWERPEN

Voor Jenni

De koning presenteerde de blinde mensen een olifant. Sommigen van hen presenteerde hij het hoofd van de olifant, en hij zei: 'Dit is een olifant.' Sommigen presenteerde hij een oor, en hij zei: 'Dit is een olifant.' Sommigen presenteerde hij een slag tand, de slurf, de romp, een poot, het achterlijf, de staart, het plukje haar aan het einde van de staart, en hij zei: 'Dit is een olifant.'

Nadat hij de blinde mensen de olifant had getoond, zei de koning: 'Vertel me, blinde mensen, hoe ziet een olifant eruit?'

Degenen aan wie de kop van een olifant was getoond, antwoordden: 'Als een waterkruik.' Anderen zeiden: 'Nee, als een emmer, of een ploegschaar, of een pilaar, of een stamper, of een bezem.'

Terwijl ze zeiden: 'Een olifant ziet er zo uit, een olifant ziet er niet zo uit!' gingen ze met elkaar op de vuist.

En de koning was zeer verheugd.

– *Geïnspireerde uitspraken van de Boeddha*

PROLOOG

Nazomer 1988

Als Samuel had geweten dat zijn moeder wegging, was hij misschien wel beter bij de les gebleven. Hij zou misschien met meer aandacht naar haar geluisterd hebben, haar nauwkeurig hebben geobserveerd, bepaalde belangrijke dingen hebben opgeschreven. Misschien had hij zich anders kunnen gedragen, anders gepraat kunnen hebben, een ander mens geweest kunnen zijn.

Misschien had hij een kind kunnen zijn voor wie je wilde blijven.

Maar Samuel wist niet dat zijn moeder wegging. Hij wist niet dat ze al maanden wegging – in het geheim, en stukje bij beetje. Ze had een voor een voorwerpen uit het huis verwijderd. Een enkele jurk uit haar kast. Vervolgens zomaar een foto uit het album. Een vork uit de la met tafelsilver. Een quilt vanonder het bed. Elke week nam ze weer iets anders weg. Een trui. Een paar schoenen. Een stuk kerstversiering. Een boek. Langzaam maar zeker nam haar aanwezigheid in het huis af.

Ze was al bijna een jaar bezig toen Samuel en zijn vader iets begonnen op te merken, een zekere instabiliteit, een raadselachtig, verontrustend en soms zelfs sinister gevoel van leegte. Het overviel hen op vreemde momenten. Ze keken naar de boekenplank en dachten: hebben we niet meer boeken? Ze liepen langs de servieskast en wisten zeker dat er iets ontbrak. Maar wat? Ze konden het niet benoemen – de indruk dat de details van het leven gereorganiseerd werden. Ze begrepen dat ze niet langer maaltijden uit de slowcooker aten omdat de slowcooker er niet meer was. Als de boekenkast voller had geleken, kwam dat doordat ze de poëzie eruit had gesnoeid. Als

de servieskast een beetje leeg leek, kwam dat doordat uit de verzameling twee borden, twee kommen en een theepot waren weggenomen.

Er werd heel langzaam bij hen ingebroken.

‘Hingen er niet meer foto’s aan die muur?’ vroeg Samuels vader, aan de voet van de trap, met zijn ogen half toegeknepen. ‘Hadden we daarboven niet die foto van de Grand Canyon?’

‘Nee,’ zei Samuels moeder. ‘Die foto hebben we weggehaald.’

‘Ja? Dat kan ik me niet herinneren.’

‘Dat heb jij besloten.’

‘Ja?’ zei hij, van zijn stuk gebracht. Hij dacht dat hij gek werd.

Jaren later, tijdens een biologieles op de middelbare school, hoorde Samuel een verhaal over een bepaalde Afrikaanse schildpadsoort die de oceaan over zwom om in Zuid-Amerika eieren te leggen. Wetenschappers konden geen reden voor de enorme reis bedenken. Waarom deden de schildpadden het? De voornaamste theorie was dat ze er eeuwen geleden mee waren begonnen, toen Zuid-Amerika en Afrika nog aan elkaar zaten. Destijds werden de continenten wellicht slechts van elkaar gescheiden door een rivier, en de schildpadden legden hun eieren aan de overkant. Maar toen begonnen de continenten uit elkaar te drijven en de rivier werd twee centimeter per jaar breder, wat voor de schildpadden onzichtbaar moet zijn geweest. En dus bleven ze naar dezelfde plek gaan, de andere oever van de rivier, en elke generatie zwom steeds een stukje verder dan de vorige, en na honderdduizend jaar was de rivier een oceaan geworden, en toch hadden de schildpadden het nooit opgemerkt.

Op die manier was zijn moeder vertrokken, besloot Samuel. Zo was ze weggegaan – nauwelijks waarneembaar, langzaam, stukje bij beetje. Ze reduceerde haar leven tot alleen zichzelf nog verwijderd hoefde te worden.

Op de dag dat ze verdween verliet ze het huis met een enkele koffer.

DEEL EEN

PACKER GEPAKT

Nazomer 2011

1

Het bericht verschijnt op een middag vrijwel gelijktijdig op verschillende nieuwssites: gouverneur Packer aangevallen!

De televisie pakt het een paar momenten later op en onderbreekt de programmering voor een belangrijk nieuwsbericht, met een presentator die ernstig in de camera kijkt en zegt: ‘Uit Chicago komt het nieuws dat gouverneur Sheldon Packer is aangevallen.’ En een tijdje is dat het enige wat iedereen weet, dat hij is aangevallen. En een paar duizelingwekkende minuten heeft iedereen dezelfde twee vragen: is hij dood? En: zijn er beelden?

Het eerste nieuws komt van verslaggevers ter plaatse, die bellen met een mobiele telefoon en live in de uitzending komen. Ze zeggen dat Sheldon Packer in het Conrad Hilton Hotel was, waar hij een diner gaf en een speech hield. Na afloop begaf de gouverneur zich met zijn gevolg door Grant Park, handen schuddend, baby’s kussend, kortom, hij voerde elke populistische campagnehandeling uit toen uit de menigte iemand, of een groepje mensen, hem opeens aanviel.

‘Hoe bedoel je, *aanviel?*’ vraagt de presentator. Hij zit in een studio met een glimmend zwarte vloer en een lichtplan in de kleuren rood, wit en blauw. Zijn gezicht is zo glad als suikerglazuur. Achter hem zitten mensen zo te zien aan bureaus te werken. Hij zegt: ‘Kun je de aanval beschrijven?’

‘Het enige wat ik op dit moment weet,’ zegt de verslaggever, ‘is dat er met dingen gegooid werd.’

‘Wat voor dingen?’

‘Dat is op dit moment onduidelijk.’

‘Is de gouverneur geraakt door een van die dingen? Is hij gewond?’

‘Ik geloof dat hij geraakt is, ja.’

‘Heb je de aanvallers gezien? Waren het er veel? Die de dingen gooiden?’

‘Er was veel verwarring. En er werd wat geschreeuwd.’

‘De dingen die gegooid werden, waren dat grote dingen of kleine dingen?’

‘Ik zou zeggen dat ze klein genoeg waren om gegooid te worden.’

‘Waren ze groter dan honkballen, de dingen die gegooid werden?’

‘Nee, kleiner.’

‘Dus dingen ter grootte van een golfbal?’

‘Dat zou kunnen kloppen.’

‘Waren ze scherp? Waren ze zwaar?’

‘Het ging allemaal heel snel.’

‘Gebeurde het met voorbedachten rade? Of was het een samenwerking?’

‘Er worden heel veel van zulke vragen gesteld.’

Er wordt een logo gemaakt: TERREUR IN CHICAGO. Het zoekt naar een plek naast het oor van de presentator en fladdert als een vlag in de wind. Het nieuws toont een kaart van Grant Park op een enorme touchscreentelevisie, wat een hoofdbestanddeel van hedendaagse nieuwsuitzendingen is geworden: iemand op televisie die communiceert via een andere televisie, voor de televisie staat en met duim en wijsvinger het beeld groter trekt of kleiner maakt, in super-high-definition. Het ziet er allemaal heel cool uit.

Terwijl ze wachten op nieuwe informatie, bespreken ze de vraag of dit incident de kansen op het presidentschap van de gouverneur verkleint of vergroot. Vergroot, besluiten ze, aangezien zijn naamsbekendheid behoorlijk laag is buiten een rabiaat conservatieve evangelische aanhang die dól is op wat hij allemaal voor elkaar heeft gekregen tijdens zijn korte ambtstermijn als gouverneur van Wyoming, waar hij abortus volledig heeft verboden en heeft verordend dat elke schooldag vóór de belofte van trouw de tien geboden uitgesproken werden door kinderen *en leraren*, en Engels de officiële en enige wettelijke taal van Wyoming heeft gemaakt en heeft ingevoerd dat iemand die niet vloeiend Engels sprak geen vastgoed mocht bezitten. Daarnaast stond hij in alle wildreservaten in de staat wa-

pens toe. En hij heeft een uitvoeringsbesluit uitgevaardigd waarmee staatswetten altijd voorrang kregen op federale wetten, een zet die volgens constitutionele experts neerkwam op de afscheiding van Wyoming van de Verenigde Staten. Hij droeg cowboylaarzen. Hij hield persconferenties op zijn ranch. Hij droeg een geladen wapen bij zich, een revolver die in een leren holster aan zijn heup bungelde.

Aan het einde van zijn enkele termijn als gouverneur verklaarde hij dat hij zich niet kiesbaar stelde voor een herverkiezing omdat hij zich wilde richten op nationale prioriteiten, en de media gingen er vanzelfsprekend van uit dat hij bedoelde dat hij een gooi naar het presidentschap deed. Hij perfectioneerde een predikant-schuine-streep-cowboy-pathos en een anti-elitair populisme en had een ontvankelijk publiek, vooral onder blanke fabrieksarbeiders die vanwege de huidige recessie aan de kant waren gezet. Hij vergeleek immigranten die Amerikaanse banen overnamen met coyotes die vee doodden, en wanneer hij dat deed sprak hij *coyotes* bewust uit met twee lettergrepen: *kaai-oots*. Hij voegde een r-klank toe aan Washington, waardoor het *Warshington* werd. Hij zei *bekaf* in plaats van *moe*. Hij zei *yellow* in plaats van *yellow*, en *crick* in plaats van *creek*.

Aanhangers zeiden dat gewoon volk uit Wyoming dat niet tot de elite behoorde nu eenmaal zo praatte.

Zijn tegenstanders mochten er graag op wijzen dat aangezien de rechters bijna al zijn initiatieven in Wyoming hadden afgewezen, zijn staat van dienst op het vlak van wetgeving zo goed als nihil was. Niets van dat alles leek ertoe te doen voor de mensen die vijfhonderd dollar per persoon voor fundraisers bleven betalen (die hij trouwens ‘etentjes’ noemde), en tienduizend dollar voor een lezing, en dertig dollar voor zijn hardcover boek, *Het hart van een ware Amerikaan*, waarmee hij zijn ‘oorlogskas’ spekte, zoals het nieuws het noemde, voor een ‘toekomstige gooi naar het presidentschap, misschien’.

En nu is de gouverneur aangevallen! Hoewel niemand lijkt te weten hoe hij is aangevallen, waarmee hij is aangevallen, door wie hij is aangevallen en of hij door de aanval gewond is geraakt. Nieuwslezers speculeren over de mogelijke verwondingen wanneer een kogellager of knikker met hoge snelheid recht in het oog komt. Daar hebben ze het ruim tien minuten over, met grafieken die aantonen

hoe een kleine massa die ongeveer honderd kilometer per uur aflegt het vloeibare membraan van het oog kan doorbreken. Als dit onderwerp uitgeput raakt nemen ze even pauze voor de reclame. Ze promoten hun documentaire over 9/11, dat tien jaar eerder plaatsvond: *Dag van terreur, decennium van oorlog*. Ze wachten.

Dan gebeurt er iets wat de nieuwsuitzending redt van de toestand van vruchteloosheid waarnaar ze is afgedreven: de presentator verschijnt weer en meldt dat een omstander het hele spectaculaire voorval heeft vastgelegd op video en nu online heeft gezet.

En hier is dus de video die in de week erna duizenden keren op televisie vertoond zal worden, die miljoenen hits krijgt en deze maand de op twee na meest bekeken clip op het internet wordt, na de videoclip van de tienerpopsensatie Molly Miller bij haar nieuwe single 'You Have Got To Represent' en een filmpje van een kleuter die lacht tot hij omvalt.

De video begint met witheid en wind, het geluid van wind die over een blootgestelde microfoon waait, gevolgd door vingers die over de microfoon tasten en erop drukken en op die manier zeeschelpachtig ruisende geluiden produceren terwijl de camera zijn diafragma aanpast aan de heldere dag, en de witheid gaat over in een blauwe lucht, wazige en onscherpe groenigheid die waarschijnlijk gras is, en dan een stem, een mannenstem, luid en te dicht bij de microfoon: 'Staat hij aan? Ik weet niet of hij aanstaat.'

Net als de man de camera op zijn eigen voeten richt wordt het beeld scherp. Op een geïrriteerde en boze toon zegt hij: 'Staat hij wel aan? Hoe weet je dat?' En dan een vrouwenstem, kalmer, melodieus, vreedzaam: 'Je kijkt op de achterkant. Wat staat er aan de achterkant?' En haar man of vriend of wie hij ook is, die het niet voor elkaar krijgt het beeld stabiel te krijgen, zegt: 'Kun je me niet gewoon helpen?', op een agressieve en beschuldigende toon, waarmee hij duidelijk wil maken dat het probleem met de camera háár verantwoordelijkheid is. Het beeld is tijdens dit hele voorval een springerige, duizelingwekkende close-up van de schoenen van de man. Gewatteerde hoge sneakers. Buitengewoon wit en alsof ze net uit de doos komen. Hij lijkt boven op een picknicktafel te staan. 'Wat staat er aan de achterkant?' vraagt de vrouw.

'Waar? Welke achterkant?'

‘Op het schermpje.’

‘Dát weet ik wel,’ zegt hij. ‘Waar op het schermpje?’

‘Rechtsonder,’ zegt ze, volmaakt gelijkmoedig. ‘Wat staat er?’

‘Er staat alleen een R.’

‘Dat betekent dat hij opneemt. Hij staat aan.’

‘Dat is stom,’ zegt hij. ‘Waarom staat dat er niet gewoon?’

Het beeld gaat heen en weer tussen zijn schoenen en zo te zien een groep mensen een eindje verderop.

‘Daar heb je hem! Kijk! Dat is hem! Daar heb je hem!’ roept de man. Hij richt de camera naar voren, en als hij er eindelijk in slaagt op te houden met beven, komt Sheldon Packer in beeld, een meter of dertig verderop en omringd door campagnemedewerkers en beveiligers. Er is een klein groepje mensen. Mensen op de voorgrond beseffen opeens dat er iets gebeurt, dat er een bekende persoon in de buurt is. De cameraman roept: ‘Gouverneur! Gouverneur! Gouverneur! Gouverneur! Gouverneur! Gouverneur! Gouverneur! Gouverneur! Gouverneur!’ Het beeld begint weer te schudden, vermoedelijk omdat de man zwaait en springt, of allebei. ‘Hoe zoom je in op dit ding?’ vraagt hij.

‘Door op “zoom” te drukken,’ zegt de vrouw. Dan wordt het beeld groter, wat nog meer problemen met focus en belichting veroorzaakt. De enige reden dat deze beelden überhaupt gebruikt kunnen worden op televisie is dat de man uiteindelijk zijn camera overhandigt aan zijn partner, met de woorden: ‘Hier, kun jij het doen?’ Hij rent naar de gouverneur om hem de hand te schudden.

Later zal al dit geklets er voor de televisie uitgeknijpt worden, zodat de clip die honderden keren wordt uitgezonden hier begint, met een stilstaand beeld, terwijl het nieuws een klein cirkeltje rond een vrouw tekent die aan de rechterkant van het scherm op een bankje in een park zit. ‘Dit lijkt de dader te zijn,’ zegt de nieuwslezer. Ze heeft wit haar, is waarschijnlijk een jaar of zestig en zit daar een boek te lezen, op geen enkele manier opvallend, als een figurant in een film die het frame vult. Ze draagt een lichtblauwe bloes over een topje en een zwarte legging die er elastisch en yoga-achtig uitziet. Haar korte haar is warrig en valt in kleine plukjes over haar voorhoofd. Ze lijkt een atletisch soort compactheid te bezitten – dun maar gespierd. Ze is zich bewust van wat er om haar heen gebeurt. Ze ziet de gouverneur naderen en sluit haar boek, gaat staan en wacht, met haar

handen in haar zij. Ze bijt op de binnenkant van haar wang. Het ziet eruit alsof ze haar mogelijkheden afweegt. De vraag die ze met deze houding lijkt te stellen is: *zal ik?*

Dan begint ze vlug in de richting van de gouverneur te lopen. Haar boek heeft ze achtergelaten op het bankje en ze loopt met grote stappen, als een stedeling die door een winkelcentrum beent. Haar armen houdt ze echter langs haar zij, met haar vuisten gebald. Ze komt dicht genoeg bij de gouverneur om iets te kunnen gooien, en op dat moment wijkt het publiek toevallig net uiteen, dus vanuit het gezichtspunt van onze filmer is er een duidelijke richtlijn van deze vrouw naar de gouverneur. De vrouw staat op een grindpad en kijkt neer, buigt door haar knieën en pakt een handvol stenen op. Aldus bewapend roept ze – en dit is heel duidelijk te horen, aangezien de wind uitgerekend op dat moment gaat liggen en de omstanders er het zwijgen toe lijken te doen, bijna alsof ze allemaal weten dat deze gebeurtenis gaat plaatsvinden en dus doen wat ze kunnen om het met goed gevolg te laten vastleggen – ze roept: ‘Goor varken!’ En dan gooit ze de stenen.

In eerste instantie is er slechts verwarring als mensen zich omdraaien om te kijken waar het geroep vandaan komt, of ze deinzin opzij als ze door de stenen geraakt worden. En dan pakt de vrouw nog een handvol stenen en gooit, ze pakt en gooit en pakt en gooit, als een kind tijdens een intensief sneeuwballengevecht. De kleine menigte zoekt beschutting en moeders houden hun handen voor de gezichten van hun kinderen, en de gouverneur buigt zich naar voren, met zijn hand boven zijn rechteroog. En de vrouw blijft maar stenen gooien, tot de bewakers van de gouverneur haar bereiken en haar op de grond duwen, als uitgeputte worstelaars.

En dat is het. Het hele filmpje duurt maar een paar minuten. Na de uitzending worden snel achter elkaar een paar feiten bekend. De naam van de vrouw wordt vrijgegeven: Faye Andresen-Anderson, een naam die iedereen van het nieuws verkeerd uitspreekt, als ‘Anderson-Anderson’, en die al snel wordt vergeleken met andere beruchte dubbele namen, met name Sirhan Sirhan. Al gauw wordt bekend dat ze onderwijsassistent op een plaatselijke basisschool is, wat bepaalde experts van munitie voorziet: ze zeggen dat het aan-

toont hoe de radicale liberale agenda het openbare onderwijs heeft overgenomen. De kop wordt ongeveer een uur lang aangepast tot **LERARES VALT GOUVERNEUR PACKER AAN!**, tot iemand erin slaagt een afbeelding te vinden waarop de vrouw te zien zou zijn terwijl ze in 1968 een demonstratie bijwoont. Op de foto draagt ze een grote ronde bril en ze lijkt aan te leunen tegen iemand die net buiten beeld is. Achter haar bevindt zich een grote zittende mensenmenigte, veel van hen met zelfgemaakte spandoeken of borden, en een van hen met een Amerikaanse vlag.

De kop verandert in: **RADICAAL UIT DE JAREN ZESTIG VALT GOUVERNEUR PACKER AAN!**

En alsof het verhaal niet al smeugig genoeg is, gebeuren er rond het einde van de werkdag twee dingen waardoor het de stratosfeer in schiet, koffieautomaattechnisch gezien. Ten eerste wordt gemeld dat gouverneur Packer een spoedoperatie ondergaat aan zijn oogbol. En ten tweede wordt er een mugshot boven water gehaald waarop te zien is dat de vrouw in 1968 was gearresteerd – hoewel ze nooit officieel aangeklaagd of veroordeeld is – voor *prostitutie*.

Dit is gewoon te veel. Hoe kan één kop al die geweldige details vangen? **RADICALE HIPPIE-PROSTITUEE-LERARES VERBLINDT GOUVERNEUR PACKER IN HEFTIGE AANVAL!**

Het nieuws speelt voortdurend het deel van de video af waarop de gouverneur geraakt wordt. Het wordt opgeblazen zodat het helemaal gepixeleerd en korrelig is, in een dappere poging iedereen het precieze moment te laten zien waarop een scherp stukje grind in zijn rechterhoornvlies spat. Experts ruziën over de betekenis van de aanval, en of die een bedreiging voor de democratie vormt. Sommigen noemen de vrouw een terrorist, anderen zeggen dat het aantoont hoezeer ons politieke discours is afgezakkt, weer anderen zeggen dat de gouverneur er min of meer om gevraagd heeft omdat hij zo'n roekeloze voorstander van wapens is. Er worden vergelijkingen gemaakt met de Weather Underground en de Black Panthers. De National Rifle Association geeft een verklaring uit waarin gesteld wordt dat dit nooit gebeurd zou zijn als gouverneur Packer zijn revolver bij zich had gehad. Intussen lijken de mensen die achter de presentator aan hun bureaus werken op dat moment niet harder of minder hard te werken dan eerder op de dag.

Het duurt ongeveer drie kwartier tot een slimme copywriter ‘Packer gepakt’ bedenkt, dat prompt door alle netwerken wordt overgenomen en deel gaat uitmaken van de speciale logo’s die voor de berichtgeving worden gemaakt.

De vrouw zelf wordt vastgehouden in een gevangenis in het centrum, in afwachting van haar voorgeleiding, en is niet bereikbaar voor commentaar. Zonder haar verklaring wordt het verhaal van de dag gevormd met meningen en veronderstellingen die worden gecombineerd met een paar feiten om een verhaal te creëren dat in de hoofden van mensen vaste vorm aanneemt: de vrouw is een voormalige hippie en momenteel een liberale radicaal die de gouverneur zo haat dat ze met voorbedachten rade heeft afgewacht tot ze hem kon aanvallen.

Deze theorie bevat echter een flagrante logicafout, namelijk dat de wandeling van de gouverneur door het park een geïmproviseerde gebeurtenis was waar zelfs zijn beveiligingsmedewerkers niets van wisten. En dus kon de vrouw niet geweten hebben dat hij eraan kwam, en daarom ook niet in een hinderlaag hebben afgewacht. Deze inconsistentie gaat echter verloren in de sensationelere nieuwsberichten en wordt nooit diepgaand onderzocht.

2

Professor Samuel Anderson zit in de duisternis van zijn kleine kantoor op de universiteit, zijn gezicht grauw verlicht door de gloed van een computerscherm. De jaloezieën voor de ramen zijn gesloten. Voor de spleet onder de deur ligt een handdoek. Zijn prullenbak heeft hij in de gang gezet, zodat de nachtwaker hem niet stoort. Hij draagt een koptelefoon zodat niemand hoort waar hij mee bezig is.

Hij logt in en bereikt het introscherm van de game, met het vertrouwde beeld van monsters en elfen die verward zijn in een strijd. Hij hoort de kopermuziek, triomfantelijk, krachtig en oorlogszuchtig. Hij tikt een wachtwoord in dat nog gecompliceerder en vergezochter is dan het wachtwoord van zijn bankrekening. En wanneer hij het landschap van *World of Elfscape* betreedt, betreedt hij dat niet als Samuel Anderson de assistent-professor Engels, maar als Dodger, de Elfendief, en hij heeft heel erg het gevoel van thuiskomen. Het gevoel thuis te komen aan het einde van een lange dag bij iemand die blij is dat je er weer bent, dat is de reden waarom hij blijft inloggen en tot wel veertig uur per week speelt ter voorbereiding op een slag als deze, als hij zijn anonieme onlinevrienden verzamelt en ze met elkaar iets groots en dodelijks gaan omleggen.

Vanavond is het een draak.

Ze loggen in vanuit kelders, kantoren, slecht verlichte studeerkamertjes, kantoorhokjes en werkplekken, vanuit openbare bibliotheken, studentenkamers, logeerkamers, vanaf laptops op keukentafels, vanaf computers die luid zoemen en klikken en knetteren, alsof

ergens in hun plastic torens iets eten te wordt gebakken. Ze doen hun headset op en loggen in en materialiseren in de gamewereld en zijn weer bij elkaar, net zoals ze de afgelopen jaren elke woensdag-, vrijdag- en zaterdagavond bij elkaar zijn geweest. Bijna allemaal wonen ze in Chicago, of daar in de buurt. De gameserver waarop ze spelen – een van duizenden over de hele wereld – bevindt zich in een voormalig vleesverwerkingspakhuis in het zuiden van Chicago, en om vertragingen te voorkomen plaatst Elfscape je altijd in de server het dichtst bij je huis. Dus ze zijn praktisch allemaal burens van elkaar, ook al hebben ze elkaar in het echt nog nooit ontmoet.

‘Yo, Dodger!’ zegt iemand tegen hem als Samuel inlogt.

Yo, schrijft hij terug. Hij praat hier nooit. Ze denken dat hij niet praat omdat hij geen microfoon heeft. In werkelijkheid heeft hij wel een microfoon, maar hij is bang dat als hij tijdens deze slagen praat een ronddwalende collega op de gang hem misschien iets over draken hoort zeggen. Dus het gilde weet eigenlijk niets over hem, behalve dan dat hij nooit een slag mist en de gewoonte heeft woorden volledig uit te schrijven, in plaats van de geaccepteerde internetafkortingen te gebruiken. Hij schrijft ‘be right back’ in plaats van het gebruikelijke ‘brb’. Hij schrijft ‘away from keyboard’ in plaats van ‘afk’. Mensen weten niet goed waarom hij op dit omgekeerde anachronisme staat. Ze denken dat de naam ‘Dodger’ iets te maken heeft met honkbal, maar in feite is het een verwijzing naar Dickens. Doordat niemand die verwijzing begrijpt voelt Samuel zich slim en een beetje superieur, wat hij nodig heeft om de schaamte op te heffen die hij voelt omdat hij zoveel tijd doorbrengt met een spel dat ook gespeeld wordt door kinderen van twaalf.

Samuel verkeert in tweestrijd over deze Elfscape-vrienden: hij is blij met de kameraadschap, maar tegelijkertijd stoort hij zich eraan dat hij een van hen is geworden. Een van die jongens die op vrijdagavond computergames spelen. Hij probeert zichzelf eraan te herinneren dat miljoenen andere mensen dat ook doen. Op elk continent. Vierentwintig uur per dag. Op elk moment is het aantal mensen dat *World of Elfscape* speelt even groot als het aantal inwoners van Parijs, denkt hij soms, als hij vanbinnen dat schurende gevoel heeft omdat zijn leven hierop uit is gedraaid.

Een van de redenen dat hij nooit iemand in de echte wereld vertelt

dat hij Elfscape speelt, is dat ze misschien zullen vragen waar Elfscape om draait. En wat zou hij dan kunnen zeggen? *Draken doden en monsters vellen.*

Of je kunt het spel spelen als monster, en in dat geval draait het erom draken te vellen en elfen te doden.

Maar daar komt het op neer, dat is het tableau, het fundamentele uitgangspunt, het yin en yang.

Hij begon als elf op het eerste level en werkte zich op tot elf in level negentig, en dat duurde ongeveer tien maanden. Onderweg beleefde hij avonturen. Hij reisde over continenten. Hij leerde mensen kennen. Hij vond schatten. Hij rondde queestes af. En op level negentig vond hij een gilde en sloot hij zich aan bij zijn nieuwe gildemaatjes om draken en duivels en voornamelijk monsters te doden. Hij heeft ontzettend veel monsters gedood. En als hij een monster neersteekt op een fatale plek, in de nek of het hoofd of het hart, flitsen de woorden *DODELIJKE TREFFER!* op en klinkt er een geluidje, een zachte monsterkreet van schrik. Hij is afhankelijk geworden van dat geluid. Hij kwijlt bij dat geluid. Zijn personage behoort tot de klasse van *dief*, wat inhoudt dat zakkenrollen, onzichtbaar zijn en het vervaardigen van bommen tot zijn speciale vaardigheden behoren, en het is een van zijn favoriete bezigheden om een gebied met veel monsters binnen te sluipen en dynamiet te plaatsen op de weg waar monsters vervolgens overheen rijden en ze zo op te blazen. Dan plundert hij de lichamen van zijn vijanden en verzamelt hij hun wapens en hun geld en hun kleren en laat ze naakt, verslagen en dood achter.

Waarom dat zo verslavend is geworden, weet hij eigenlijk niet.

Vanavond zijn het twintig elfen die bewapend en bepantserd zijn tegen deze ene draak, omdat het een heel grote draak is. Met messcherpe, kolossale tanden. Plus hij ademt vuur. Plus hij is bedekt met schubben zo dik als plaatwerk, wat ze kunnen zien als hun grafische kaart goed genoeg is. De draak lijkt te slapen. Als een poes ligt hij opgekruld op de vloer van zijn schuilplaats vol magma, die zich uiteraard in een uitgeholde vulkaan bevindt. Het plafond van de schuilplaats is hoog genoeg om geruime tijd tegen de draak te vechten, want tijdens de tweede fase van het gevecht schiet de draak de lucht in en cirkelt hij boven hun hoofd en schiet hij vuurbommen af

op hun hoofd. Dit wordt de vierde keer dat ze proberen deze draak te doden; ze zijn nooit verder gekomen dan fase twee. Ze willen hem doden omdat de draak in de hoek van zijn schuilplaats een berg schatten en wapens en harnassen heeft liggen, en als ze die plunderen zal dat van pas komen bij hun oorlogen tegen de monsters. Aderen van felrood magma gloeien vlak onder het rotsachtige oppervlak. Ze zullen zich verspreiden tijdens het derde en laatste deel van het gevecht, een fase die ze nog niet hebben meegemaakt, omdat ze het vermijden van de vuurballen nog niet onder de knie hebben.

‘Hebben jullie allemaal de video’s gezien die ik gestuurd heb?’ vraagt hun aanvoerder, een krijgself die Pwnage heet. Enkele avatars knikken. Hij had ze handleidingen gestuurd over hoe deze draak verslagen moet worden. Pwnage wilde dat ze erop letten hoe ze te werk gingen in fase twee, waarvan het geheim leek te zijn om te blijven bewegen en te voorkomen dat ze op een kluitje kwamen te zitten.

KOM OP!!! schrijft Axman, wiens avatar momenteel tegen een rots aan schuurt. Verschillende elfen dansen op hun plek terwijl Pwnage het gevecht nogmaals uitlegt.

Samuel speelt Elfscape op zijn computer op zijn werk vanwege de snellere internetverbinding die hij daar heeft, wat zijn slagkracht in een gevecht als dit met twee procent kan verhogen, gewoonlijk, tenzij er een probleem met de bandbreedte is, bijvoorbeeld wanneer studenten zich inschrijven voor lessen. Hij doceert literatuur aan een kleine universiteit op ongeveer een uur ten noordwesten van Chicago, in een voorstad waar alle grote snelwegen zich vertakken en uitkomen bij gigantische winkelcentra en bedrijfsparken en driebaanswegen die bezaaid zijn met voertuigen die bestuurd worden door ouders die hun kinderen naar Samuels universiteit sturen.

Kinderen als Laura Pottsdam – blond, een beetje sproetig, slonzig gekleed in tanktops met merknamen en sweatshorts met verschillende woorden op de kont geschreven, met als hoofdvak businessmarketing en communicatie, en die vandaag was aangeschoven bij Samuels vak ‘Inleiding in de literatuur’, een overgeschreven paper had ingeleverd en meteen had gevraagd of ze weer kon gaan.

‘Als we een toets krijgen blijf ik,’ zei ze. ‘Maar als we geen toets krijgen, moet ik echt weg.’

‘Is het een spoedgeval?’ vroeg hij.